

■ Mindenszentek között a karitászosaink

Minden ősszel megállítja az élet forgatagát Mindenszentek ünnepe és Halottak napja. Elcsendesedünk és a temetőben megtisztítjuk a sírhalmokat, virágokkal és mécsesekkel díszítjük, miközben olykor könnybe lábad a szemünk, mert még mindig hiányzik az, akit a sír elrabolt tőlünk.

Ilyenkor gyászol a Karitás nagy családja is, mert minden évben gyarapszik azok száma, akik a karitás családjából elindulnak a Mennország felé, befejezik itt a földi élettel az evangéliumi felebaráti szeretet gyakorlását. Nekünk is hiányoznak ők, mert sokszor érezzük a karitásban is, hogy nagy szükség lenne még rájuk. Nem csak azért, mert nagy buzgalommal tették a jót, hanem mert hiányzik a mosolya, a gondokat előző optimizmusa és a megoldhatatlannak tűnő feladatok megoldó-képessége. Naponta érezzük, hogy nélkülük szegényebb lett a karitás élete.

És vannak közöttük, akik túl korán mentek el...

Szent Ágoston azt tanítja, hogy a halál egy olyan kapu, ami innét nézve

sötét és félelmetes, tele van könnyel és szomorúsággal. De odaátról nézve viszont fényes és tele van örömmel és boldogsággal!

Ők átléptek a kapun, mi pedig itt maradtunk...

Ha elég erős bennünk a „Húsvéti hit”, akkor lélekben megpillanthatjuk őket a gyász sötétsége után abban a fényességben, amiben már tudjuk, hogy élnek, csak a testüket rejtő sírhalmot hagyták itt nekünk emlékezésnek.

Egyházunk minden szentet ünnepel Mindenszentekkor, így a karitászosainkat is, akiket biztosan segített Árpád-házi Szent Erzsébet bejutni a Mennország kapuján.

Amikor karitásgyűlést tartunk, imádsággal gyűjtsünk egy karitásos gyertyát az emlékükre, mert

nem csak az emlékeinkben maradtak velünk, hanem szerintem az égből is segítenek nekünk, hogy még jobban tudjuk tenni a jót...

Imádsággal emlékezzünk azokra is, akiket talán éveken át segítettünk és a hálás mosolyuk erőt adott a segítő munkához, - de már ők is átléptek abba a hazába, ahol már sohasem lesznek szegények, hajléktalanok, nem kell éhezni vagy dideregni.

Erről az Országról a Jelenések könyve így ír: „Akkor hallottam, hogy a trón felől megszólal egy hangos szózat, ezt mondva: „Íme, Isten hajléka az emberek között! Velük fog lakni és ők az ő népe lesznek, és maga az Isten lesz velük. Letöröl szemükről minden könnyet. Nem lesz többé halál, sem gyász, sem jajgatás, sem fáradság, mert az elsők elmúltak.”

(Jel 21,3-4) ❖

Árvai Ferenc
karitásigazgató
Egri Főegyházmegyei Karitás